

1. Prokřehlá jako vrabec stojím tady,
roztáčím si za sklem jízdní řády,
poslední vlak zmizel z dohledu,
koleje ztrácejí se v dálce,
už nikdo nám nedrží palce,
a tak se sama brouzdám po sněhu,
když venku sněží, je to tak,
že člověk nevěří na žádný další vlak pozdější, hm,
na žádný další vlak se netěší.
2. Od nádraží vedou stopy něčí,
jsou trochu větší,
asi jako tvoje,
boty už mám samý sníh,
ale já jdu vedle nich,
aby byly dvoje,
venku sněží a, bude-li tak,
dnes dojdu asi stěží, kam nedojel vlak za tebou, hm,
kam nedojel vlak za tebou.
3. Mám pocit, že vím, kde se bude topit
a kde se může holka opít,
ten pocit zebe,
sama už jsem symbol zimy
z vloček, které ukradly mi
zbytek nebe,
jen obrazy sněžné a žádný vlak,
a koleje též ne, a sněží až do oblak a snad i výš, hm,
a sněží až do oblak a snad i výš.
4. Od nádraží vedly stopy něčí,
byly trochu větší,
asi jako tvoje,
všude už jsem měla sníh,
ale já šla vedle nich,
aby byly dvoje,
 pryč z krajiny sněžné, nevidět vlak,
a koleje též ne, a letět až do oblak a snad i výš, hm,
a letět až do oblak a snad i výš ...